

ТАЙКУРИ СТАЛИ ЇЇ РІДНИМИ

На сільського голову не вчать ніде. Щоб ним стати, треба довести це право своїми здібностями та вчинками, завоювавши довіру громади. Валентину МУЗИЧКУ Тайкурська громада, а це жителі двох сіл – Порозове і Тайкури, де проживає понад 960 осіб, — обрала сільським головою вже вчетверте. Перший раз вона стала лідером серед 12 кандидатів на сільського голову, наступні — відповідно серед 8, 6 і 3. Завжди набирала більше 40 відсотків голосів виборців. Яким треба бути, щоб очолити громаду Тайкур, чим живе село нині і які його перспективи? Із цими та іншими запитаннями вирушила до Тайкур.

По дорозі у мальовничі і багате історією село мені пригадалося вручення у Тайкурській сільській раді актів на землю, виготовлених для громадян безкоштовно. Тоді жителі Тайкурської сільської ради отримали їх першими в районі. Люди розповідали, що саме завдячуючи своєму голові, вони вчасно стали щасливими власниками земельних наділів. «Наша Валентина Романівна добра, за всіх переживає, кожному роз'яснить і скаже, що треба робити, а то й сама береться за справу, щоб нам легше було», — казали мені. Тоді я побачила, як Валентина Романівна світилася щастям і скромно відказувала: «Не перебільшуйте, вам ця земля належить законно».

Тепер сільська рада розташована вже в іншій будівлі, недобудованій двоповерховій конторі колишнього колгоспу. Разом із сільською радою тут — і відділення зв'язку, і просторе приміщення під майбутній дитячий садок.

Валентину Музичку застала за комп'ютером. Розмову з нею почала, як кажуть, із самого початку.

- Валентино Романівно, Тайкури — це ваше рідне село?

- Я народилася в Корнині, там пішла до школи, але закінчувала десятичку в Рівному, бо полюбила математику і фізику і хотіла вивчати глибоко ці предмети, тому далі навчалася у ІЗ школі. Закінчила її з відзнакою. Вступила у Київський інститут народногосподарства, але у спеціальності рекомендаційна до заручення себе не знайшла. А потім опинилася в Рівненському університеті, де вивчала економіку.

кумі про набір студентів. У той же день віддала туди документи і мене, зважаючи на хороший атестат, відразу ж зарахували на планово-економічне відділення. Додому я приїхала студенткою рівненського навчального закладу. Ні одного дня не шкодую, що там навчалася, бо звідти взяла для подальшого життя дуже багато, хоча за спеціальністю працювати так і не довелося: на перший план вийшла сім'я, діти. У Тайкури приїхала жити до чоловікових батьків. Тож моє рідне село — Корнин, але за 31 рік праці та проживання тут Тайкури стало вже ріднішим. Живу його проблемами і позитивами, тут стільки всього відбулося у моєму житті...

- Де ви починали свою трудову діяльність?

- Після «Обжитлопостачзбутторгу» я прийняла у Тайкурах магазин споживчої кооперації («Господарчі товари»). Роботи було багато, плани виконувала успішно. Тодішній магазин називали маленьким торговим центром, бо працювали тут господарський, промисловий і продовольчий відділи. До нас приїжджали за покупками із ближніх сіл Гошанського, Здолбунівського районів. У неділю завозили товари, і було багато покупців. Як кажуть, постійно була у людей на виду. Отож згодом обрали мене депутатом сільської ради, у другому скликанні — секретарем, а у 1998 році стала Тайкурським сільським головою.

- До батьків часто їздите?

- Не так, як хотілося б. У Корнині живе моя мама, тато — пенер. А тут — сесекруда, якій уже 85 років, — поважний вік. Мабуть, між нами є розуміння і повага, але у неї загинув син — мій чоловік. Поховала і

другого сина. Зате є онуки, правнуки, а я чим можу, тим допомагаю їм.

- Мабуть, нелегко жінці, яка залишилася без чоловічого плеча, обтяженій сільськими клопотами, обіймати таку неспокійну посаду, як сільський голова? Що допомагає долати труднощі?

- Робота. Розуміння, що ти потрібен сім'ї, людям. Що в твоїх силах їм допомогти.

- Що вам подобається робити у вільний час?

- Подобається чи ні, а роботою перебирати не доводиться. Це — село. Вдома люблю вишивати, поратися на кухні, спілкуватися з онуками, їх у мене уже п'ятеро — дівчатка красуні й розумниці, а найстарший онук Сергіійко, йому 11 років, став переможцем другого етапу Всеукраїнського конкурсу-виставки «Українські сувеніри». Я, як і кожна жінка, радію будь-якому успіху дітей, онуків і всіх рідних і близьких мені людей. А щодо роботи, то люблю працювати на позитивний результат, і цього ж вчу працівників виконавчого комітету.

- Валентино Романівно, що змінилося у селах Тайкурської сільської ради за останні роки?

- У минулому році розпочали і частково покрили щебенем дороги на вулицях Богдана Хмельницького та Зарічній. По центральній — провели освітлення. Плануємо продовжити ці роботи. Будемо працювати в цьому році над тим, щоб швидше завер-

ти реконструкцію приміщення під дитячий садок. Зараз у розвитку села ми відчуваємо вагому підтримку нашого районного депутата, голови райдержадміністрації Василя Карпенчука. Всі питання, з якими звертаємося, він допомагає вирішувати. Наша сільська рада дотаційна. На її території працює шість фермерських господарств, є багатогалузевий сільськогосподарський кооператив «Резо-

нанс», два магазини споживчої кооперації, чотири магазини приватних підприємців. Є школа, клуб, два ФАПів, відділення зв'язку. Великих підприємств немає. Наш вагомий внесок із надходженням у бюджет — плата за землю. Підприємців у нас небагато, тому й коштів від них надходить теж мало. Зате саме підприємці завжди співпрацюють із сільською радою в організації сільських святкових заходів, виступаючи у ролі спонсорів для учасників війни, у нас їх 36, солдатських вдов - 2, учасників бойових дій - 2 та інших категорій людей, якими опікуємося.

- Як ви вважаєте, Тайкури і Порозове — перспективні села?

- Років 8-10 тому в нас було багато будинків, які стояли пустою, в них не було кому жити і ніхто їх не купував. Зараз, щоб знайти хату на продаж, треба подумати, чи є така. Населення молодіє. У цьому навчальному році в перший клас пішло 15 дітей, попередніми роками — 6, 5, 8. Розростається Порозове. Колись воно було, як невеличка вулиця, тепер займає третю частину території сільської ради. Села на території сільської ради газифіковані, природа чудова, немає переважаючої транспортної. Єдина проблема — неякісна дорога, що і слугує нас із містом, але вона ще буде кращою завдяки Тайкури дуже гарні люди з географічним університетом. Воно одне із найбільш красивих Магдебурзьких прямих, тут

ю ' проводили ярмарки та базари, у давні часи було центром католицької віри в західних областях України, значимим укріпленням оборонним пунктом на шляху ворожих набігів на Волинь... У 2014 році святкуватимемо 400 років, як Тайкури отримало Магдебурзьке право. Зробимо все залежне від нас, щоб село достойно зустріло цю дату. Наші люди ще не забули із переказів свідків, як за Польщі пан солтис кожні вихідні їхав по селу і оглядав, чи скрізь порядок. Це, напевно, вже у крові тайкурців, що садиба має бути ошатною, а біля неї охайно прибрано. Я дуже люблю свої рідні Тайкури. У нас особливо гарно влітку, коли цвітуть акації та липи, тоді милішого серцю місця на землі для мене немає.

Сьогодні Валентині Музичці виповнюється 50. Вона багато зробила для розвитку сіл Тайкурської сільської ради. Більшість односельців її поважають, визнають лідером.

Сподіваємося, що Валентині Романівні буде приємно прочитати й відгуки про себе від людей, із якими працює і товаришує.

Директор ТзОВ «Горинь-інвест», яке орендує землю на території Тайкурської сільської ради, Леонід Воляннюк: «Це - людина компетентна, відповідальна, за своєю природою - лідер, уме згуртувати навколо себе депутатів, членів виконкому. Це - керівник сучасного рівня. Часто їду в поле о 7-й ранку, а в сільській раді вже горить світло, повертаюся пізно ввечері - ще горить. Порівнюючи території сіл сільських рад, де ми орендуємо землі, а у нас таких сіл, треба відзначити, що Тайкурський голова велику увагу приділяє благодію своєї сіл. Земля, яку орендуємо, раніше не оброблялася, але Валентина Романівна зробила організувати так, що є орендарів з власними зборами агродренації. Тепер наші підприємства організовують нормальний відстійник дренажної води».

Наставитель Свято-Петрівської церкви с. Тайкура, депутат сільської ради Андрій Славко: «З першого часу, як людина про-

вославною віровизнання. Вона достойна своєї посади. Людина слова: як пообіцяє — виконає».

Директор Тайкурської ЗОШ І-ІІ ст. Сергій Швидун: «Завжди вислухає і по можливості допоможе. Умівло співпрацює з усіма гілками влади. Завдяки цьому за її сприяння у приміщенні школи було замінено вікна на сучасні енергозберігаючі. Щороку вона консолідує роботу спонсорів, і учні отримують новорічні солодощі. І це теж варте доброго слова».

Дядьковицькій сільський голова Сергій Пророк: «Це — людина, яку є за що поважати і є чого у неї повчитися. Бачу в ній домінуючу рису характеру — порядність. Не раз звертався до неї за порадою з питань місцевого самоврядування і завжди її отримував, причому кваліфіковану».

Грушвицький сільський голова Оксана Климук: «Хороша людина, гарна господиня, турботлива мама, і взагалі — сильна, волюва жінка. Залишившись після смерті чоловіка з двома дітьми, не кожен вистоят і не впаде духом. А вона дає раду і на роботі, і вдома».

Шпанівський сільський голова Галина Юкіш: «Знаю її як чуйну людину, з якою можна поділитися своїми успіхами і негараздами. Від неї завжди можна очікувати підтримки та поради».

Корнинський сільський голова Ольга Романишина: «Добра, старанна в роботі, комунікабельна. Її мама живе у Корнині, про неї сусіди відгукуються теж хорошими словами, вона активна у громадському житті. Мабуть, ці риси Валі передалися від матері».

Новоукраїнський сільський голова Микола Антвичук: «Доброзичлива, компетентна. У мене є родичі в Тайкурах, вони про неї відгукуються дуже добре. Її незлого, але Валентина Романівна спокійно справляється».

Світлана ЗЕМЛЯК
Оста автора